

[Indenrigsministeren.]

Lovforslaget er vedtaget i det andet høje ting i den skikkelse, hvori det er fremsat.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i dette høje ting.

Jeg skal dernæst tillade mig for det høje landsting at forelægge forslag til lov om forlængelse af lov nr. 70 af 27. februar 1946 om anvendelse af de beløb, der tilfalder kommunerne som efterbetaling af for lidt erlagt kommuneskat m. v.

Ved loven af 1946 blev det bestemt, at alle de efterbetalings- og bødebeløb, der i skatteårene 1945—46 til og med 1948—49 måtte indgå i en kommunes kasse, skal indbetales på en for kommunen til dette formål oprettet særlig konto i Danmarks Nationalbank. Samtidig bestemtes det, at de til enhver tid på kontoen indestående beløb ikke skal kunne hæves uden forud indhentet samtykke fra vedkommende kommunes tilsynsmyndighed.

Det er dog ikke hele provenuet af efterbetalings- og bødebeløb, der i medfør af loven båndlægges. Udenfor holdes dels et beløb, som svarer til kommunens normale provenu af efterbetalinger m. v., dels et beløb, der svarer til det skattetaf, som kommunen lider ved, at de erlagte efterbetalingsbeløb af skatteyderne kan fradrages i de skattepligtige indkomster for det følgende skatteår.

Tanken om båndlæggelse opstod og gennemførtes, fordi man regnede med, at den pr. 23. juli 1945 stedsfundne ekstraordinære formueopgørelse ville medføre, at kommunerne i nogle år fik langt større efterbetalings- og bødebeløb ind end normalt. I overensstemmelse med regeringens bestræbelser for at begrænse pengerigeligheden hindrede man på denne måde kommunerne i at lade disse ekstra midler indgå på kommunernes driftsregnskaber som en forøgelse af de løbende indtægter.

Der er pr. 31. december 1948 allerede båndlagt ca. 62 mill. kr., og såvidt det kan skønnes, vil de samlede båndlagte beløb for de i loven omhandlede skatteår 1945—46 til 1948—49 antagelig komme til at andrage ca. 100 mill. kr.

Når båndlæggelsen blev begrænset til kun at gælde disse skatteår, var det, fordi man dengang regnede med, at behandlingen af de efterbetalingssager, som den ekstraordinære formueopgørelse førte med sig, ville være afsluttet med udgangen af indeværende skatteår. Dette har imidlertid vist sig ikke at blive tilfældet. I ligningsdirektoratet mener man ikke, at man vil være

færdig med at behandle disse sager før i begyndelsen af skatteåret 1950—51. Man regner med, at der i skatteåret 1949—50 vil tilfalde kommunerne et yderligere beløb af ca. 25 mill. kr.

Da det beror på i denne sammenhæng ret tilfældige omstændigheder, om en sag hidrørende fra den ekstraordinære formueopgørelse afsluttes før eller efter 1. april, stilles der ved nærværende lovforslag forslag om, at de i loven af 1946 omhandlede båndlæggelsesbestemmelser udvides til også at omfatte de efterbetalingsbeløb m. v., der tilflyder kommunerne i skatteåret 1949—50.

I indenrigsministeriets bekendtgørelse af 17. april 1947 nævnes den 1. april 1949 som den tidligste frist for påbegyndelse af en frigivelse af de båndlagte midler. Den foreslåede forlængelse af båndlæggelsesreglerne udelukker ikke, at man alligevel påbegynder frigivelsen den 1. april 1949, og jeg kan bekræfte, hvad jeg allerede har udtalt i folketinget, at det ikke er regeringens hensigt at udskyde denne frist.

Lovforslaget er vedtaget uændret i folketinget, og jeg anbefaler det hermed til velvillig behandling i det høje ting.

C. E. Christiansen: Det foreliggende forslag til lov om forlængelse af loven om anvendelse af efterbetalings- og bødebeløb vedrørende indkomst- og formueskat til staten og den fælleskommunale udligningsfond er en naturlig konsekvens af, at opgørelsen af efterbetalingerne som følge af loven om formueopgørelser af 22. juli 1945 endnu ikke er færdig, og jeg skal på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse i det høje ting.

Også forslaget til lov om forlængelse af lov nr. 70 af 27. februar 1946 om anvendelsen af de beløb, der tilfalder kommunerne som efterbetaling af for lidt erlagt kommuneskat m. v., har sin begrundelse i den ekstraordinære formueopgørelse af 1945. Det faldt mange kommunefolk for brystet, at man ved loven af 1946 bestemte, at en del af de penge, der indkom ved efterbetaling, skulle båndlægges i pengebindingens tjeneste, fordi man — og efter min mening ikke med urette — mente, at det var penge, som kommunernes andre skatteydere havde måttet betale for dem, der havde unddraget sig deres skattepligt, og at det derfor var rimeligt, at de gik ind i kommunekasserne. Der er vel imidlertid næppe tvivl om, at hvis pengene var gået ind i kommunekasserne, efterhånden som de forfaldt, var de adskillige steder blevet anvendt til let-